

РЕШЕНИЕ

№ 4975

гр. София, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 11.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **2780** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по изпратена по подсъдност, с определение № 215/17.03.2022г., на Административен съд Хасково, постановено по адм.д. 197/2022г., жалба на Е. Й., гражданин на Република Турция, с документ за самоличност № U235106312, [дата на раждане] в Република Турция чрез адвокат А. Г. от АК Х. срещу заповед № 4536 ОЧ-73/25.02.2022 година на началника на „Гранично полицейско управление“ – С. /ГПУ/, с която на основание чл.42з, ал. 1 и ал. 3, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „Забрана за влизане на чужденец в Република България“ за срок от 5 /пет/ години, считано от 25.02.2022г. до 24.02.2027г.

В жалбата се поддържат съображения за незаконосъобразност, поради неправилно приложение на закона, допуснати съществени процесуални нарушения, несъответствие с целта на закона и липса на мотиви. Жалбоподателят поддържа, че не са налице фактическите и правни основания за издаване на акта, а посочената в него фактическа обстановка не отговаря на действителната. В допълнителна молба се излагат съображения, че органът наложил оспорената забрана е следвало да прецени в каква степен е застрашен интересът на обществото и дали в случая този интерес има превес над правата и свободите над отделния индивид, като се позовава на ЕКЗПЧ. Посочено е, че наличието на осъдителна присъда за престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3

и т. 4 от НК само по себе си не е достатъчна предпоставка за налагането на толкова тежка санкция. Претендира за отмяна на заповедта и присъждане на разноски. Ответникът началник на ГПУ С. при РДГП Е. на ГДГП – МВР не взема становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената заповед № 4536 ОЧ-73/25.02.2022 г. на началника на ГПУ С. при РДГП Е. на ГДГП – МВР на основание чл.44, ал.1, вр. чл.42з, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ на жалбоподателя е наложена ПАМ „забрана за влизане в Република България“ за срок от пет години, считано от 25.02.2022г. до 24.02.2027г. Посочено е в акта, че турският гражданин превежда през границата на страната от Република Турция в Република България 25 лица сирийски граждани, без разрешение на надлежните органи на властта, като за това е използвал МПС автобус марка „С.“ с турски рег. №39ABR885.

Предвид съществуваща опасност изпълнението на заповедта да бъде осуетено или сериозно затруднено, на основание чл. 60, ал. 1 от АПК е допуснато предварителното ѝ изпълнение.

Мотивите на оспорения акт следва да се считат допълнени с мотивите на Предложение/Докладна записка № УРИ 4536р-4599 от 23.02.2022 г. на началник група на ГКПП „К. А.“ предвид направеното изрично позоваване на него и съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г.

Установява се от Докладна записка № УРИ 4536р-4599 от 23.02.2022 г., че на 23.02.2022 г., около 00:04 часа, на ГКПП „К.А.“ е пристигнал за влизане в страната автобус „С.“ с турски рег. № 39ABR885, управляван от Yalmaz Esat, гражданин на Република Турция, с документ за самоличност № U23510631, [дата на раждане] в Република Турция и посочения в докладната записка втори шофьор.

При извършена физическа проверка са открити под стъпалата на автобуса и в тавана 25 лица без документи. По техни данни граждани на С.. Укритите лица и шофьорите са задържани със заповеди за полицейско задържане считано от 02:00 часа и са преведени в ПНЗЛ на ГПУ С..

Направено е предложение на задържаните лица на основание чл.42з, ал.1 и ал.3 ЗЧРБ да се наложи ПАМ „забрана за влизане в Република България“.

В хода на съдебното производство по делото са събрани допълнителни писмени доказателства за компетентността на органа издал оспорения акт, заповед за полицейско задържане на жалбоподателя № 4536з-69/23.02.2022г., заверен препис от споразумение, одобрено с Определение № 36/25.02.2022г. на Районен съд – Свиленград по наказателно дело от общ характер № 20225620200108/2022г. с подсъдим- Е. Й..

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя на 25.02.2022 г. в присъствието на преводач Ф. С., а жалбата срещу нея е подадена на 08.03.2022 г. - в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал.1, вр. чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът следва

да провери законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материално правни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Разпоредбата на чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ регламентира, че принудителните административни мерки по този закон, каквато съгласно чл. 39а, т.4 от ЗЧРБ е и мярката "забрана за влизане в Република България", се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Гранична полиция" и "Охранителна полиция", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от началника на „Гранично полицейско управление“ - С., назначен /преназначен/ със заповед № 8121К-1365 от 04.08.2014г. на министъра на вътрешните работи и изрично оправомощен за това с нарочна заповед на директора на директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Е. № 855/27.05.2014г. Следва, че издателят е материално и териториално компетентен орган да наложи оспорената ПАМ съобразно чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, вр. чл. 146, т.1 от АПК.

Заповедта е издадена във формата по чл. 59, ал.2, вр. чл. 146, т.2 от АПК, доколкото в нея е посочен издателят ѝ, както и качеството в която той я издава. Макар в чл. 59, ал.2 от АПК законодателят да не е поставил като задължително изискване за редовност на административния акт, същият да има номер и печат, то оспорваната заповед съдържа и тези реквизити.

Във връзка с направеното в жалбата възражение, че оспорената заповед е немотивирана (липса на фактически основания) и липса на правното основание за издаването ѝ, съдът отчете, че в акта е посочен като правно основание за налагането на ПАМ чл. 42з, ал.1, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, предвиждащ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз, когато са налице основанията по чл. 10, ал.1 от ЗЧРБ, като са посочени конкретно чл. 10, ал.1, т. 4 от ЗЧРБ, според който се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Във фактическите основания за издаването на заповедта недвусмислено е посочено конкретното съдържание на чл. 10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ - наличието на данни, че жалбоподателят като чужденец е превел през границата на страната други лица от Р. Турция за Р. България, което съдът приема, че представлява достатъчно данни (законът не изисква този факт да е безспорно доказан, а е достатъчно само наличие на данни) за извършване търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Същевременно административният орган е препратил изрично и към мотивите, изложени в докладна записка рег. № 453бр-4599/23.02.2022 г. на служителя старши инспектор С. К.. Следва, че не е допуснато нарушение на чл. 59, ал.2, т.4, от АПК, изразяващо се в непълно посочване в оспорения акт на фактическо и правно основание за неговото издаване - посочени са както правните норми на чл. 42з, ал.1, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, така и съответстващите им обстоятелства (факти) - данни, че жалбоподателя извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната на лица. Съдът приема, че няма допуснато процесуално нарушение, а още по-малко то може да бъде квалифицирано

като съществено. Само съществените нарушения на административнопроизводствени правила са основание за отмяна на административните актове - по аргумент от чл. 146, т.3 от АПК. В мотивите на акта е изложено като фактическо основание за издаването му конкретното съдържание на чл. 10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ, с което са спазени правата на адресата на акта да разбере неговото съдържание. Следва да се посочи, че правното основание за издаване на процесната ПАМ може да се изведе и от фактическите основания, изложени при издаването на акта, с оглед надлежно проведена административна процедура, съобразена с приложимия правен режим. Съгласно постоянната съдебна практика непосочването или погрешното посочване на правни основания по смисъла на чл. 59, ал.2, т.4, предл.2 от АПК не е отменително основание, тъй като съдът не е обвързан с правната преценка на органа, а следва да преценява законосъобразността на оспорвания акт въз основа на описаните в него фактически установявания. В този смисъл съдът приема за неоснователно възражението, че оспорената заповед не съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ.

По отношение доказаността на оспорената заповед и съответствието на мотивите ѝ с установените по делото факти, нормите на чл. 42з, ал.1, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, предвиждат забрана за влизане на територията на държавите-членки на Европейския съюз на чужденец, за който има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната на лица. С оглед събраните неоспорени доказателства, съдът приема, че тези обстоятелства по делото се установени по безспорен начин. Самият жалбоподател не оспорва, че в автобуса който е управлявал на 23.02.2022 г., както е посочено в оспорената заповед, при преминаването на държавната граница на Р. България са открити под стъпалата и в тавана 25 лица без редовни документи. Нещо повече видно от одобреното с Определение № 36/25.02.2022г. на Районен съд Свиленград Споразумение по н.д. № 20225620200108/2022г., подсъдимият Е. Й. е признат за виновен за това, че на 23.02.2022г. през ГКПП „Капитан А.“ – общ. С., обл. Х., превел през границата на страната от Р. Турция в Р. България описаните в посочения акт общо 25 лица – всички граждани на С. без разрешение на надлежните органи на властта, като за превеждането е използвал МПС - автобус марка „С.“ с турски рег. № 39ABR885 – престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 4, вр. с ал. 1 от НК, поради което е осъден на наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години и „глоба“ в размер на 12 000 лв. В тази връзка съдът намира за безспорно установени фактическите констатации на административния орган за наличието на данни, че от страна на жалбоподателя е извършвано незаконно въвеждане на лица в страната.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя, че административният орган не е посочил по какъв начин е определил срока за наложената ПАМ, доколкото в чл. 42з от ЗЧРБ срокът е до 5 години. Съдът приема на първо място, че доколкото с оспорената заповед е определен срок в рамките на установения от закона, то не е допуснато нарушение, което да обосновава извод за законосъобразност на административния акт. На следващо място е необходимо да бъде посочено също така, че по силата на Съображение 13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Това изискване следва да е изпълнено и съобразно чл.6, ал.2 и ал.4 АПК. Според Съображение 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО следва да се въведе

забрана за влизане, забраняваща влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане следва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и неговата продължителност не бива, по принцип, да надвишава пет години. Това изискване е уредено и в чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО, според който продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Тя може обаче да надвиши пет години, ако гражданинът на трета страна представлява сериозна заплаха за обществения ред, обществената или националната сигурност.

С оглед обстоятелството, че лицето е осъдено за извършеното деяние, съставляващо престъпление по чл. 280, ал. 1, т. 3 и т. 4 вр. с ал. 1 от НК и предвид Предложение/Докладна записка № УРИ 4536р-4599 от 23.02.2022 г. на началник група на ГКПП „К. А.“ съдът приема, че оспореният акт се базира на индивидуална преценка на случая на жалбоподателя, като продължителността на ПАМ е съобразена с всички установени по случая обстоятелства съобразно чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО. При влизането си на територията на Република България на 23.02.2022 г. чуждият гражданин е установен в автомобил, от който в страната са влезли без да имат разрешение за това 25 чужденци. Съпричастността на жалбоподателя към установеното не само съответства на основанието за налагане на ПАМ по чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ, но е пряко насочено срещу режима на влизане и пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо съдът приема, че определеният с оспорената заповед максимален срок на налагане на ПАМ от 5 години е пропорционален и съразмерен на преследваната цел.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби.

Съдът приема, че заповедта е съответна на преследваната с нея цел – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Съгласно чл.4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, с което генерално задължение очевидно не е съобразено поведението на турския гражданин на 23.02.2022 г. Ето защо приложената спрямо него ПАМ съответстват на преследваната цел – спазване на реда за влизане и пребиваване на чужди граждани в страната.

В обобщение на изложеното следва, че обжалваният административен акт - заповед № 4536 ОЧ - 73 от 25. 02. 2022 г. на началника на ГПУ-С., е издаден от компетентен орган, при спазване на процесуалните и материалните правила по издаването му и е съобразен с целта на закона, поради което подадената жалба срещу него следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на спора на жалбоподателя не се дължат разноски. Ответникът по оспорването не претендира разноски и съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, 17-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Й., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция срещу заповед № 4536 ОЧ-73/25.02.2022 година на началника на „Гранично полицейско управление“ – С., с която на основание чл.42з, ал. 1, и ал. 3, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане на чужденец в Република България“ за срок от 5 /пет/ години, считано от 25.02.2022г. до 24.02.2027г., като неоснователна.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: